

Det er utopisk at holde tempoet, når man står midt i tiden

🔗 24. marts 2017, Kunsten.nu, Matthias Hvass Borello..., 954 ord, Id: e62def2d

Sarah Sze: Timekeeper, 2016. Mixed media, mirrors, wood, stainless steel, archival pigment prints, projectors, lamps, desks, stools, stone. Dimensions variable. Courtesy of the artist, Tanya Bonakdar Gallery and Victoria Miro Gallery. © Sarah Sze.

Sarah Sze har med Timekeeper skabt en maggi-terning af en multimedieinstallation på Copenhagen Contemporary, hvor tiden bliver til både et sagte, tikkende indre og en hvirvlende, ydre rejse i rummet.

Sarah Sze er helt sikkert ikke vokset op med Povl Kjøllers 2 minutter sang med den ikoniske intro: -Tiden er noget mærkeligt noget-, men hun undersøger netop tidens natur i sit aktuelle installatoriske værk Timekeeper i en mørklagt sal i Copenhagen Contemporary, og hun gør det med alle redskaberne lagt på bordet i et værk, der fungerer som en form for prisme midt i tidens pulsslag.

Værket som forløb

Det er en form for omvendt kubisme, der er på færde. De tidlige avantgarder skildrede i starten af det 20. århundrede et tidsligt og ofte kropsligt forløb (fx rundt om en figur) i ét moment (fx. kubismen), hvor samtlige vinkler komprimeres og sammensættes i én flade: Maleriet. Nude Descending a Staircase, No. 2 (1912) af Duchamp er en smuk illustration i den forbindelse. Hos **Sarah Sze** er det tidslige forløb dekomprimeret, hugget op i alle dets enkeltdele, og fra værkets stille, tikkende midte hvirvler utallige forløb og bevægelser op på udstillingsrummets vægge.

, 2016. Mixed media, mirrors, wood, stainless steel, archival pigment prints, projectors, lamps, desks, stools, stone. Dimensions variable. Courtesy of the artist, Tanya Bonakdar Gallery and Victoria Miro Gallery. © **Sarah Sze**

På den måde er **Sze** også en repræsentant for et opløst og udvidet værk, installationen, der har decentreret formen og præget kunsten siden 1970-erne, hvor tiden den fjerde

dimension bliver det centrale for både værkets udfoldelse og oplevelsen af det. Vi, publikum, er dermed også et vigtigt element i værkets realisering, fordi vi rent kropsligt bliver den forbindende part. Det er os, der -sampler- det installatoriske værk, og dermed os, der realiserer det over tid, fordi vi ikke kan indtage værket i én bid, men må bevæge os gennem og rundt i det.

Midt i tiden

Vi står med **Sarah** Szes Timekeeper midt i tiden. Og lige der kan vi både nærstudere tidens naturlige sammensætning og vores eget (kunstnerens/menneskets) forsøg på at skabe forløb, fortælling og forståelse. Installationen, der indtager en af kunsthallens mørklagte sale, rummer derfor både tiden i objekter: Planter, vand, lys og hængende konstruktioner i sagte svingninger og objekter, der illustrerer vores utopiske idé om kontrol af tiden: Et arbejdsbord, en metronom, skærme med videoredigering, spejle, udklip.

Her giver titlen Timekeeper særlig god dybde til værket. Metronomen som instrument har jo indlejret en utopisk tanke om netop -at holde tempoet-. Uh, jeg kender det fra egen trommeslagerkrop med klikket kørende i øret og den konstante kamp for at underlægge alle ens bevægelser en ydre magt. Det hele står og falder med din evne til at grundlægge kompositionens tiltænkte grid, hvorpå alt andet kan bygges.

Timekeeper forlader den utopi for at nærstudere selve sammensætningen og enkeltdelenes sanselighed.

Medproducentens rolle

Vi er altså placeret i rollen som medproducenter af denne tid, når vi træder om bag redigeringsbordet og langsomt stykker værket sammen. Nogle spor er klare, andre er mere komplekse, hvilket også præger oplevelsen af værket, der det ene øjeblik virker for illustrativt og pædagogisk og det næste øjeblik fører én ud i et kredsløb med uanede dybder.

Det er vel i bund og grund faren ved et åbent værkformat som Timekeeper : Oplevelsens kvalitet afhænger ikke bare af kunstnerens bagvedliggende tanker, værkets udformning og præsenterede redskaber, men også af din håndtering af disse enkeltdele. Mobiltelefonens videokamera er faktisk et fremragende redskab til at

redigere i og konsummere værkets mange små elementer, hvor en dialog mellem dryppende vand, et spejl, der fanger lyset fra en roterende projektion, og en løbende gepard pludselig bliver til et redskab for et tidsligt og kropsligt nærvær.

Tidens dybde

Timekeeper vil en hel masse på samme tid, og det er både værkets force og svaghed som allerede antydet. Som installation formår værket til tider at give en oplevelse af et -nu-, der pludselig strækker sig ud i både rummet og bevidstheden på samme tid, hvilket jeg har forsøgt at beskrive her. Men værkets henvisning til andre tidszoner rundt omkring i verden er faktisk ikke særlig produktiv tværtimod. Det er en tom, parallel oplevelse, der manifesterer sig, når man tænker over, at tiden også går et andet sted. Der er ganske enkelt for langt til Orlando til, at jeg kan etablere en forbindelse til den sanselige virkelighed lige dér lige nu. Til gengæld er universets tidslige nærvær i vores fysiske hverdag lyset, månen, stjernerne sådanne paralleller med en global relation og et mentalt dyb, der kan give sug i maven, når det er iscenesat rigtigt. Og det er det i momenter i

Timekeeper.

, 2016. Mixed media, mirrors, wood, stainless steel, archival pigment prints, projectors, lamps, desks, stools, stone. Dimensions variable. Courtesy of the artist, Tanya Bonakdar Gallery and Victoria Miro Gallery. © **Sarah Sze**

Værket kræver kort sagt vores åbenhed, sanselige nærvær og vilje til at tænke på tværs af tid og sansningens associationer. Og husk: Vi skal ikke holde tempoet, blive på tidens strømlinede overflade, men dykke ned i bevægelsen, være registrerende krop midt i tidens dimension, for at forstå tidens dybe betydning og konstante kontrol af vores krop, liv og erkendelse. Og den indsigt ligger som et smukt potentiale i **Sarah Szes** tikkende prisme.

Sarah Sze er født i Boston, USA og bor og arbejder i New York. Hun repræsenterede USA ved Venedig Biennalen i 2013 og er blev tildelt det prestigefyldte MacArthur Fellowship i 2003.

Hun har udstillet på museer verden over, og hendes værker kan findes i permanente kollektioner hos prominente institutioner, bl.a. Museum of Modern Art, Guggenheim Museum og Whitney Museum of American Art i New York samt Fondation Cartier i Paris.

Hun har deltaget i adskillige biennaler heriblandt Whitney Biennial (2000), Lyon (2009) og Venice (1999, 2013 og 2015).